

heden gennem alle Tider: hvorfor har den uretfærdige Fremgang, medens den retfærdige trædes i Støvet, vaagner i mange Hjerter. »Hvor var Guds Retfærdighed henne?« — Men i ukuelig Vilje til at leve rejser de sig igen: »Vi maa lægge om paa en anden Bov og indrette vor Politik paa det lange Løb. Nu slipper de os næppe godvilligt, og Krig maa vi aldrig mere tænke paa. Men vi kan bygge Skanser, der ikke kan indtages . . . vi maa sætte Sproget som Bolværk mod deres Ondskabs Bølger«, og »aldrig, aldrig sige til os selv, hvad kan det nytte . . . Vi maa haabe paa, at een af de største Tanker, der arbejder sig frem i vor Tid, Nationalitetstanken, nok engang skal give os en bedre og værdigere Tilværelse . . . vort Sprog, vor Historie, hele vor Udvikling og Kultur giver os Ret til at raabe ud over Verden: Ogsaa vi har vor Nationalitet, og vi begærer at regnes blandt de fri Folk i Evropa«.

Det er Holger Brandt, der taler saaledes. Som i et Brændpunkt samles Byens og Landsdelens Følelse og Vilje i Folkeførerens Sjæl.

Den unge, milde Lærer er vokset under Kampen. Hensynet til ham selv falder bort, det frønner af ham al den Smaahed, der hedder Omsorg for timelig Velværd, for personlig Velvære. Fatligdom og Fængsel i fremmed Land, Nattevaagen og ustandseligt Arbejde bliver ikke blot, hvad han maa, men hvad han vil. Sagen og han er eet. Han kan nu sige, som en af Frankrigs Heltinder, da Folket begræd den Fremtid, hun gik i Møde: »Sørg ikke over mig, ti til dette blev jeg skabt«. Og netop derfor bevarer han sig lys og sund, glad og stærk og i stadig Vækst, ti Livets højeste Lykke er at leve sig selv fuldt ud efter sin dybeste Bestemmelse. Og der-

for er der kun eet, han ikke taaler: ikke at bruges, ikke at være med, hvor han slides op.

Den Kærlighed og dybe Pietet, hvormed Forf. skildrer denne prægtige Mandskikkelse, meddeler sig til Læseren. Hvem kan læse Skildringen af, hvorledes Børgerne tager mod deres Fører, da han vender tilbage fra Fængslet uden at føle noget af Ruths dybe Bevægelse?

Men inden for denne første store Ring: Holger Brandts Forhold til sin By, sit Land, sin Sag, ligger som en snævrere Ring en fin og yndefuld Skildring af et Hjem. Et dejligt Hjem. Ved hans Side staar en Kvinde, der fuldt ud er hans Jævnning. Alle sine Tanker og Planer kan han dele med hende. Hun elsker samme Sag som han. Mindre troende over for Menneskers Løfter og store Ord standser hun ham dog aldrig, gør ham aldrig kold. Hun forstaar ham helt; han maa vælge Arbejde for Hvile, Adskillelse for Samliv med dem han elsker, og hun elsker ham saa højt, at alle Savn er intet — heller ikke Sagnet af ham — naar blot hendes elskede naar det, han fødtes til at række efter. Og denne store Hustru er en rigtig lille Mor med mange Bekymringer for Mad og Drikke, for Børnestrømper, der skal stoppes, og for Penge, der slet ikke vil slaa til. Far staar i Solglans for dem, men Mor i Skygge, til de vokser op, Børnene, og mindes og forstaar, hvad hun delte med ham, og hvad hun bar ganske ene.

Efter at have læst »Ruths Far« kan man kun ønske, at Fru Martha Ottosen vilde give en biografisk og historisk Skildring af den Mand og Kvinde og det Hjem, som hun her har skildret under novellistisk Form.

Anna Brosbøll.

Fra Udlandet.

Brev fra Sverige.

Det er ikke de glædeste Nyheder, jeg i Dag har at bringe. Regeringen har svigtet vore Forhaabninger og fremlægger ikke Forslag om Stemmeret for Kvinder i indeværende Rigsdag. I Fjor sagdes det i den

kgl. Stemmerets-Proposition, at Grunden, hvorfor Kvinderne dengang ikke toges med, var Frygten for derved at vanskeliggøre Løsningen af Mændenes Stemmeretsspørgsmaal. Nu hedder det sig, at Regeringen først vil se Virkningen af de nye Vælgermasser,